

SPRAWY INSTYTUTU FRYDERYKA CHOPINA

1. SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI

w okresie od dnia 18 marca 1936 r. do dnia 1 kwietnia 1937 r.
(odczytane na III Walnym Zgromadzeniu w dniu 15 VI 1937 r.)

Dnia 18 marca 1936 r. bezpośrednio po Walnym Zgromadzeniu członków Instytutu, odbyło się pierwsze konstytucyjne zebranie nowego Zarządu Instytutu. Nowy Zarząd ukonstytuował się w sposób następujący:

Prezes Instytutu — Minister August Zaleski.

Wiceprezes Instytutu — Profesor Witold Maliszewski.

Skarbnik Instytutu — Zofia Pruska-Jaroszewiczowa.

Zast. Skarb. Instytutu — Dr Jan Piątek
Sekretarz Instytutu — Mieczysław Idzikowski.

Członkowie: Prof. L. Binental, dr B. Keuprulian, M. Klechniowska, Min. W. Korsak, Min. Fr. Pułaski, Z. Wróblewska.

Delegat Min. W. R. i O. P. dr J. Pulkowski.

Delegat Min. S. Z. Konsul Jan Chmieliński.

Delegat m. st. W-wy prof. Tadeusz Czerniawski.

W tym okresie prace Zarządu rozwijały się w sposób następujący:

Zbiory I. F. C. powiększyły się przez zakupienie od p. L. Ciechomskiej następujących autografów:

List Chopina do rodziców i sióstr z Kowalewa.

List Chopina do rodziców z dnia 10 VIII 1824 r.

Powinszowanie dla matki z dnia 16 VI 1817 r.

Powinszowanie dla ojca z dnia 6 XII 1818 r.

Powinszowanie dla ojca z dnia 6 XII 1816 r.

W dniu 24 stycznia 1936 r. Min. S. Z. przekazało ponownie Instytutowi ofertę sprzedaży 48 autografów Chopina, złożoną przez firmę Breitkopf i Härtel w Lipsku.

Jednocześnie Min. W. R. i O. P. przekazało I. F. C. wraz z pismem z dnia 3 II 36 r., list antykwariusza „Gustav Fock w Lipsku“, pisany do p. Ministra W. R. i O. P. prof. Świętosławskiego i oferujący sprzedaż części tego samego zbioru autografów chopinowskich, należących do firmy Breitkopf i Härtel.

Obydwa pisma, Min. W. R. i O. P. oraz Min. S. Z. zwracały się do I. F. C. o zajęcie się tą sprawą, a Min. S. Z. podkreślało konieczność szybkiej decyzji, gdyż w przeciwnym razie największy zbiór autografów Chopina zostanie sprzedany w obce ręce, lub rozproszony między kilku drobnych nabywców.

Instytut, mając za sobą doświadczenie w tej sprawie, która po raz trzeci była przekazywana Zarządowi, i pozostawiony wyłącznie własnym możliwościom materialnym, znalazł się w ciężkiej sytuacji.

I. F. C. nie rozporządzał kapitałem, wpływami lub subsydiami, potrzebnymi na zakup tego zbioru, wartości przeszło 200 tysięcy zł.

Instytucje państwowe i kulturalne nie były w stanie zadeklarować swej pomocy materialnej na konferencjach zwoływanych w tej sprawie przez Instytut, które odbyły się w 1935 r. z inicjatywy Zarządu I. F. C.